

Joan F. Mira

CONTRAPUNT

Ceausescu pro-vida

L'any històric de 1989 ha revelat moltes històries exemplars, dignes de ser llargament meditades. I especialment, no cal dir-ho, als països de l'Europa que anomenàvem de l'est. Una d'aquestes històries, subterrània com totes les històries que valen la pena, acaba de sortir a la llum encara no massa pública. Tothom sap que una de les primeres mesures de les noves autoritats immediatament després de la revolució, va ser aixecar la prohibició contra l'avortament a Romania, i tothom ha sentit parlar dels «inspectors ginecològics» que el règim repartia per fàbriques i cases, amb la missió de controlar la fertilitat activa de les dones del país. La reflexió, la part subterrània, és que amb les dràstiques mesures en favor de la vida, Ceausescu i Elena van col·laborar a preparar la pròpia mort.

En arribar al poder, 1966, el dictador novell, Geni dels Cárpat, va comprovar que la taxa de natalitat de Romania era tan baixa que no proporcionava material suficient per als seus somnis de grandesa històrica. Solució: les dones han de parir, si pot ser dos fills cada any millor que un, i per tant cal suprimir implacablement tots els obstacles i impediments a la bona marxa d'una procreació abundant. El 1966, l'avortament era el principal mitjà de control de natalitat a Romania, i les romaneses s'hi aplicaven amb dedicació, segurament considerant les escasses perspectives que el futur reservava a la seua possible progenie. Vista la qual cosa, el Decret Estatal número 770 d'octubre del 1966 va prohibir l'avortament excepte en els casos més necessaris i extrems. No consta si el Vaticà li va enviar a Ceausescu cap telegrama de felicitació, o la indulgència plenària *in articulo mortis*. El Gran Pensador, doncs, va prendre exactament la mesura que els pro-vida de tot l'Oc-

cident desitjarien imposar si pogueren. I encara més: va suprimir la importació o producció de tot mitjà anticonceptiu, oral, vaginal o gomaelàstic, i va introduir tota una sèrie de mesures típiques d'exaltació a la fertilitat. Com en els millors temps del nostre Franco, les mares amb multitud de criatures eren premiades i exhibides, les famílies nombroses eren presentades com a exemple i rebien cupons extra i una foto dedicada.

El resultat va ser espectacular i fulminant: onze mesos després del Decret, el nombre mensual de naixements s'havia multiplicat per tres!! Les maternitats dels hospitals, com a demostració de l'èxit, arribaren a instal·lar tres mares parteres en cada llit (no consta en quina posició, però la dada sembla autèntica). En fi, que Ceausescu va poder presentar com un triomf del seu geni superior la ràpida multiplicació de la infància romanesa. Triomf acompanyat de visites a parvularis, abraçades i somriures als infants en totes les festes, i la resta de la comèdia clàssica. En qualsevol cas, la natalitat romanesa, en el període 1966-1976, va ser de prop del 50% superior a la que hauria estat sense les mesures radicals del Conducator.

El seu geni, però, no va preveure les conseqüències a llarg termini: aquella massa d'infants es van fer adolescents, es van fer joves de divuit, de vint, de vint-i-dos anys. I si el 1972 Romania tenia el doble de xiquets de parvulari que l'any anterior, el 1989 també tenia el doble de joves en edat de començar a treballar, o en edat universitària. I aquí va començar el problema.

D'una banda, el Geni de la Procreació, l'Àngel de la Maternitat, no va ser capaç, ni de bon tros, de produir

durant els anys vuitanta una quantitat de nous llocs de treball equivalent a la quantitat de criatures que havia fet produir a les mares vint anys abans. D'altra banda, l'inevitable augment del nombre d'estudiants incrementà la força dels seus més implacables i decidits enemics. Si hagués tingut en compte l'experiència del paradís del capitalisme, hauria sabut que el baby-boom americà dels anys quaranta (tornada de la guerra), va produir els anys seixanta una revolució social i moral sense precedents. A Romania va passar el mateix, concentrat i augmentat. Només que ací el baby-boom no el va provocar el retorn dels soldats, sinó el Decret 770 de l'Alexandre del Danubi. Ell s'ho va buscar, i ell s'ho ha trobat.

Ara, m'agradaria saber si els antiavortistes radicals de casa nostra han pensat mai en les conseqüències d'una aplicació rigorosa dels seus principis. Estan contra l'avortament —que és un assassinat, ja se sap—, i estan també contra el que anomenen «formes disfressades» d'avortament —perquè són també assassinats més petitets—, entre les quals entren pràcticament tots els mitjans anticonceptius eficaços. Si confiem, doncs, el control de la procreació a la castedat i al termòmetre, el baby-boom que es pot produir seria gloriós. Virtuósament inevitable, estadísticament previsible. Dubte, però, que els nostres piadosos ceausescus (els qui promouen judicis contra dones i metges, per exemple), s'hagen parat a meditar les conseqüències històriques del seu ideal portat a la pràctica. ¿Saben, exactament, quants milions de joves sense feina, d'estudiants desficiosos, hi hauria d'ací a vint anys? ¿I saben què passaria, llavors?